

ΟΤΑΝ Η ΞΥΡΩΠΗ ΑΔΕΛΦΟΣΠΑΡΑΖΟΤΑΝΕ

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

(Από το τελευταίως εκδοθέν βιβλίο του Άγγλου αρχικατασκοπέυ Έκτορος Μπαϊώτερ)

ΠΟ τὰ δραματικώτερα κατασκοπευτικά περιστατικά του μεγάλου πολέμου είνε εκείνα που δηγνέται σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε τελευταία ο Άγγλος αρχικατασκοπέυ Έκτορ Μπαϊώτερ, ένας από τους δραστηριωτέρους ισοδιεθνήτας της Βρετανικής Ναυτικής Κατασκοπείας.

Ο αρχικατασκοπέυ αυτός έγραψε μεγάλο ούλο στον άγωνα έναντίον των γερμανοαυστριακών υποβρυχίων. Είχε οργανώσει ένα τέλειο δίκτυο ναυτικής κατασκοπείας στις γερμανικές και στις αυστριακές ναυτικές ύπηρεσίες και σ' όλο το διάστημα του Ενωσιακού πολέμου πηγαυοεργάτανε διαρκώς από την Αγγλία και τη Γαλλία στη Γερμανία, στην Αυστρία, στην Ιταλία, στην Ιαπωνία και στην Αμερική.

Το συγχαυρότερο από τα περιστατικά που υπέπεσαν στην αντίληψη του Έκτορος Μπαϊώτερ, είναι και η περίττοια ενός νεαρού Άλσατου κατασκοπέυ της Αγγλίας, τον όποιο ονόμαζαν Φράντς κ' ο όποιος ύπηρετούσε στη Γερμανική Υποβρύχιο Αίματα του Κιέλου.

Ο Φράντς αυτός ήταν πολύτιμος πρόξενος για τους Άγγλους, γιατί ήταν τοποθετημένος άπ' τους Γερμανούς σ' εμπιστευτική ύπηρεσία κ' έτσι μπορούσε να δίνει στη Βρετανική Κατασκοπεία πολύτιμες πληροφορίες, πρό πάντων σχετικές με την κίνηση των υποβρυχίων.

Κάθε φορά που είχε να μεταδώσει μία πληροφορία, ο νεαρός Άλσατος την έγραφε σέ κρυπτογραφική γλώσσα με άνεξάλειπτη μελένη επάνω σ' ένα μικρό κομμάτι αδιάβροχο χαρτί και το παρέδιδε σ' έναν άλλον πρόξενος, τον όποιο η Βρετανική Κατασκοπεία είχε θέσει στη διάθεσή του. Έκείνος έδαζε το χαρτί σ' ένα υποκαύλο έρημηκά κλεισμένο, έδενε σ' αυτό με μικρό λεπτό σήμα ένα βαρύνει και τη νύχτα, κολιμπώντας, έβγαυε έξω άπ' το λιμάνι του Κιέλου και πήγανε σ' ένα όρισμένο σημείο της άκρογιάλης. Έκει έφραζε το βαρύνει από βυθό της θάλασσας και άφινε να έλπιέθη στην επάνεση το υποκαύλου, το όποιο όμως δέν μπορούσε να παρασπυρή πρό πέρα άπ' την παλίρροια ή την άποση. Έπειτα ξαναγυρίζε στο Κιέλο.

Αλλά, μετά τα μεσάνυχτα καθύ νύχτα, ένα Άγγλικό υποβρύχιο έφτανε μερικά εκατοντάδες μέτρα μακριά άπ' το μέρος εκείνο και σταματούσε. Ένας καλός κολιμπητής ηηδούσε από αύτο στη θάλασσα, πήγανε κολιμπώντας ως το μέρος που ήταν το υποκαύλο, το έπαιρνε και γύριζε πίσω στο υποβρύχιο.

Κάποτε, ο Άλσατος κατασκοπέυ είδοτύησε με τον τρόπο αυτό τους πρόσταγμαυούς του Άγγλου, ότι έπειτα από δυό μέρες, δυό Γερμανικά είδικά πλοία θα πήγαναν σ' όρισμένα σημεία της Μάγχης να τοποθετήσουν υποβρυχίες νέες για να άνατινάζονται τα συμμαχικά πλοία που θα περνούσαν από εκεί.

Όπως ήταν φυσικό, δυό Άγγλικά υποβρυχία πήγαν από πριν και στήσανε κωρυέρι στα μέρη που είχε υποδείξει ο Φράντς. Έτσι όταν φτάσανε ή γερμανικές τορπιλλοθέτιδες, τα υποβρυχία άναυήθησαν ξαφνικά, τις άρρασαν στις κανονές και τις βουλάξανε άπ' ταύρες.

Μαζύ όμως με τους Γερμανούς ναύτες, έστειλαν στον βυθό της θάλασσας και τον πολύτιμο πρόξενος της Αγγλικής Κατασκοπείας, τον Άλσατο Φράντς.

Πώς συνέβη αυτό; Κατά μορφαίαν σύλληψαν, την παραμονή άκρυβώς του τορπιλλισμού των δυό Γερμανικών πλοίων, ο Φράντς είχε μετατεθεί στη μά από τις δυό εκείνες τορπιλλοθέτιδες και διατάχθη να πάη άμέσως στην καινούργια θέση του.

Κρύος ίδρωτας έλουσε το δυστυχέ νέο μούλς άκουσε τη μετάθεσή του. Ήταν σάν να τον έστειλαν σέ βέβαιο κ' άναπόφευκτο θάνατο. Τρόπος σωτηρίας δέν ύπηρχε κανένας. Να μην πάη στη θέση του, ήταν άδύνατον, αλλά και ύπαιστο. Να λιποτακτύη, έκινδύνου.

Έγραψε λοιπόν μία κρυπτογραφική άναφορά στη Βρετανική Κατασκοπεία, είδοτύηοντας την για την ξαφνική μετάθεσή του, την παρέδωσε στο βοηθό του για να την στείλη στον πρόξενος δν ύορον με τον γνωστό τρόπο κ' έπειτα έπιβιβάστρε στην τορπιλλοθέτιδα που ήταν καταδικασμένη να βουλάξη.

Μά την άναφορά του αυτή δέν την έπληραν έγκαιρως, κ' έτσι ο

άτυχος νέος έπνίγηε έξ ίδιας του ύπαυιότητος.

Ένα άλλο, από τα πιο άλλόκοτα και τα πιο δραματικά περιστατικά της ναυτικής κατασκοπείας στον πόλεμο, είνε και το όμοτρο τέλος του Αυστριακού χημικού Λουδοβίκου Φίντλερ.

Ο χημικός αυτός, ένας άπ' τους καλύτερους και τους πιο δαιμονίους της Αυστρίας, είχε έπνοήσει μία ισχυρογνάτη έκρηκτική ύλη. Αντί να άρραφή ύμως στην έπιτυχία του αυτή και να μείνη ήσυχος στο έργαστήριό του, άργάνωσε την περιήρημη άδυναμιατική Ομάδα, την όποια διαίτηνε ο ίδιος και ή όποια προξενούσε τεράστιες καταστροφές στο Ναυτικό των Συμμάχων και πρό πάντων της Ιταλίας.

Τα μέλη της τρωμερης αυτής ομάδος κατώφθησαν να μπαινούν, με ψεύτικα διαβατήρια, στην Ιταλία, να φτάνουν ως τις ναυτικές βάσεις των Συμμάχων και εκεί με την έκρηκτική ύλη, με την όποια ήταν έφοδιασμένοι άπ' τον άρχηγό τους δόκτορα Φίντλερ, άνατινάξανε στον άέρα διάφορα πολεμικά αέρια ή μεταγωγικά πλοία ή και άποθήρες πολεμικού ύλικού. Έτσι είχαν ιναίξει στον άέρα το Ιταλικό καταδρομικό «Μπενενέττο Μπιν» 13.000 τόννων και το ντρέννοϊ «Λεονάρδος ντά Βίντος» 22.000 τόννων. Το τελευταίο βουλάξε μαζί με 200 άξιωματικούς και ναύτες του.

Το περίεργο είνε, ότι ο δόκτορα Φίντλερ, που ήταν άκούρατος, άεικνυμος και ύπεροβόλιος ομορφάνδρος άνθρωπος, αντί να διοική τη άδυναμιατική Ομάδα έε το άσφάλους, μένοντας στην Αυστρία, πήγανε και ο ίδιος με ψεύτικο διαβατήριο στην Ιταλία κ' άνατινάξε άπ' ταύρα σόσους έχρηκά πολεμικά πλοία και άποθήρες πολεμικού ύλικού. Μέσα σέ δυό χρονία ο δαιμόνιος αυτός χημικός είχε άνατινάξει με τα ίδια του τα χέρια έχρηκά πλοία συνολικού έκτοπύαματος 50.000 τόννων!...

Το μεγαλύτερο άδυναμιατικό του κόλλο ο Φίντλερ το άργάνωσε τον Δεκέμβριο του 1917. Είχε στείλει στον Τάραντα, όπου ήταν άγκυροβολημένα τα περισσότερα Ιταλικά πολεμικά, είκοσι ναύτες της άδυναμιατικής Ομάδος με ένα κεφαλή δυό άξιωματικούς. Οι ναύτες αυτοί κοιβάουσανε μαζί τους έκρηκτικές ύλες, άρκετές και για να ιναχθή στον άέρα μια δόλολη πόλ και μαζί κ' αυτή μια μικρά στόλον από τριάντα πλοία μικρά και μεγάλα.

Μία σκοτεινή νύχτα, ένα Αυστριακό υποβρύχιο άποδίβασε σέ μια ύπαιρη Ιταλική άκτι, σ' άπόσταση είκοσι περίον χιλιομέτρων άπ' τη βάση των υποβρυχίων του Τάραντας, τους άρρώμους άδυναμιατίους. Θα περνούσανε με βήμα ταχύ ύλη τη νύχτα και πριν ξημερώσει θα φτάνανε στη βάση του Τάραντας, όπου με τις μυσές έκρηκτικές ύλες που είχαν κ' άνατινάξανε στον άέρα όλα τα εκεί υποβρυχία και όλες τις άποθήρες ύλικού.

Έπειτα θα σκαυίζόντουσαν στα περίξ της πόλεως, θα μένανε κρυμμένοι στο γυμνάσιο δάσους και το έλόμμο βράδυ θ' άνατινάξανε τ' άλλα πολεμικά πλοία που θα βρισκόντουσαν μέσα στο λιμάνι. Όταν πια θα τελείωνε την τρωματική άποστολή τους, θα ξαναγυρίζανε σιό ίδιο μέρος της άκτις, όπου είχαν άποβιθασθεί. Έκει θα τους περιμενε το υποβρύχιο που τους είχε φέρει, για να τους παραλάβη και να τους άδηγήσει πάλι στην Αυστρία.

Φυσικά ήταν όπλοισμένοι σάν άστικοι και είχαν διαταγή όσους σκοπούς Ιταλούς ή περιπαύους θα συναντούσανε στο δρόμο τους να τους σκοτώσουν άλύτητα και να προχωρήσουν για την έκτέλεση της άποστολής τους.

Ξενήθησαν λοιπόν άπ' το μέρος όπου τους άποδίβασε το υποβρύχιο γεμάτοι τόλμη και άπάρα. Μά δέν κατασφύσανε να περπούρησουν με την ταχύτητα που είχαν προβλέπει οι άνώτεροί τους. Και τούτο, γιατί ή ποσύτης των έκρηκτικών ύλων που είχε ο καθένας επάνω του, ήταν μεγάλη και πολύ βαρεια. Έκτός αυτής, είχαν μαζί τους τον όπλομό τους και τρώματα για τέσσερες ήμέρες.

Έτσι καταφορτωμένοι καθύς ήταν, δέν μπορούσαν να διανύσουν παραπάνω από τρία χιλιομέτρα την ώρα. Και μολονότι περπούρησαν όλονυχτίς, όταν φτάσανε στον Τάραντα είχε ξημερώσει πια για καλά, είχε άρχισει ή προινή κίνησης και τους άντελήφθησαν. Τρεις μεγάλες περιπαύοι τους κινούσανε και παυ' ύλη τη λισσώδη αντίσταση που προβάλλανε, τους πάσανε και τους βοήκανε τις έκρηκτικές ύλες.

Διασφύθησαν γρήγορα—γρήγορα και την άλλη μέρα τουφεκοσφύκανε όλο μαζί.

